

Arrest

nr. 335 134 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. COPPENS *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 17 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije op 30 maart 2023 (administratief dossier, map 7, DVZ, document “Dublin Unit Bulgaria” van 29 augustus 2024).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije neergelegd.

Uit deze informatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een

ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift dat haar verblijf in Bulgarije een impact had op haar psychologische toestand, maar staft dit op generlei wijze. Zij legt geen begin van bewijs voor waaruit blijkt dat zij op heden zou kampen met psychologische problemen en uit haar verklaringen blijkt ook dat zij op heden geen psychologische begeleiding volgt (NPO, p. 10). Zij toont met bovenstaande dan ook niet aan dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije op 30 maart 2023 (administratief dossier, map 7, DVZ, document "Dublin Unit Bulgaria" van 29 augustus 2024).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Door louter hypothetisch te stellen dat het mogelijk is dat de Bulgaarse overheid beschermingsstatuten intrekt, onder verwijzing naar Nederlandse rechtspraak, slaagt verzoekende partij er niet in om concreet aan te tonen dat zij op heden in Bulgarije niet langer over een beschermingsstatus zou beschikken.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt verder dat haar een verblijfsvergunning afgeleverd werd. Volgens de voorliggende algemene landeninformatie hebben de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2024", maart 2025, p. 114). Op heden is haar verblijfsvergunning aldus nog minstens geldig tot en met 29 maart 2026. Het feit dat zij op heden niet langer over haar verblijfsvergunning beschikt omdat haar moeder deze vernietigd heeft, doet aan bovenstaande geen afbreuk (NPO, p. 6). Niets wijst erop dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij verkreeg.

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij en haar gezinsleden blijkt dat zij slechts beperkte inspanningen geleverd hebben om onderwijs, tewerkstelling en taallessen te bekomen. Haar vader werkte in het zwart in de bouwsector en huurde een caravan van zijn werkgever waar het gezin in eerste instantie verbleef. Haar vader verdiende 600 euro per maand waarvan hij een deel moest afstaan voor de huur van de caravan (NPO, p. 6 en NPO vader, p. 6 en 9). Hoewel haar vader aldus niet in de reguliere economie werkte, verdiende hij alsnog een netto maandloon van zeshonderd euro, wat in Bulgarije niet onaanvaardbaar laag is. Volgens de Bulgaarse overheidswebsite betreffende de arbeidsmarkt bedroeg het minimumloon in Bulgarije in 2023, het jaar van hun vertrek uit Bulgarije, 780 Bulgaarse lev oftewel ca 398,66 euro, ruimschoots lager dus dan zijn

loon in Bulgarije (administratief dossier zaak 333 508, map 6, landeninformatie, stuk 1). Haar vader verklaart dat hij sollicitaties gedaan heeft maar dat hij daarbij geen succes had omwille van het racisme en omwille van de steeds terugkerende vereiste om Bulgaars te leren. Echter blijkt ook uit de verklaringen van haar vader dat hij geen inspanningen geleverd heeft om Bulgaars te leren, naar eigen zeggen omdat hij geen geld had om een cursus te volgen (NPO, p. 9). Er kan nochtans van verzoekende partij en haar gezinsleden verwacht worden dat zij, indien zij een oprechte intentie hebben om zich in de Bulgaarse samenleving te integreren, investeren in het leren van de taal. Des te meer aangezien zij zelf in het verzoekschrift aanhalen dat dit van groot belang is om aan een job te geraken. Bijkomend kan erop gewezen worden dat de moeder van verzoekende partij, die ook over internationale bescherming in Bulgarije beschikt, niet werkte in Bulgarije en geen enkele poging ondernam om te solliciteren voor werk (NPO moeder, p. 6). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift bovendien boudweg stelt dat hen niet verweten kon worden dat zij de taal niet spraken, kan zij niet gevolgd worden. Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij pogingen ondernomen hebben om de taal te leren. Verder verklaart verzoekende partij dat zij in eerste instantie met haar hele gezin in de caravan verbleven die door de werkgever van haar vader ter beschikking gesteld werd. Vervolgens verhuisde verzoekende partij echter naar een opvang voor dakloze vrouwen, samen met haar mama en zus (NPO, p. 6-7). Dit was een huis waarin zij konden verblijven waarvan haar vader de huur betaalde. Hieruit blijkt aldus dat zij steeds een dak boven hun hoofd hadden en dat haar vader erin slaagde om zowel de huur van de caravan als de huur van die gemeenschappelijke huis te betalen. Daarnaast verklaart verzoekende partij dat zij in Bulgarije niet naar school kon (NPO, p. 7). Wanneer haar gevraagd wordt waarom dit het geval was, stelt verzoekende partij dat zij niet naar een privéschool kon omdat dit te duur was en dat zij niet naar een publieke school kon "omwille van de gebeurtenissen die zich voordeden." (NPO, p. 7). Hiernaar gevraagd, legt verzoekende partij uit dat zij en haar zus weigerden om zich te laten inschrijven op een publieke school omwille van racisme en het feit dat zij vreemd aangekeken werden op straat (NPO, p. 7). Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij zich dus nooit effectief hebben ingeschreven voor een publieke school. Het is voor haar dan ook niet mogelijk om uitspraken te doen over eventueel racisme op publieke scholen in Bulgarije. Hieruit kan aldus niet blijken dat zij geen toegang had tot onderwijs indien zij dat effectief had gewild of dat haar moedwillig de toegang tot onderwijs ontzegd werd. Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Bulgarije verklaarde de vader van verzoekende partij dat zij geen toegang gehad zouden hebben tot de gezondheidszorg omdat zij geen ziekteverzekering hadden en de taal niet spraken (NPO vader, p. 8). Uit hun verklaringen blijkt echter ook dat, hoewel zij verklaren dat hun situatie in Bulgarije een grote impact had op de psychologische toestand van verzoekende partij en zij zich niet in een goede staat bevond, zij geen stappen ondernomen hebben om voor haar in Bulgarije psychologische begeleiding te verkrijgen (NPO, p. 7 en NPO vader, p. 11). Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze beschermingsstatus heeft verleend. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar verzoekende partij verwijst naar de mishandelingen en opsluiting die haar vader ondergaan zou hebben bij zijn poging om de grens met Macedonië over te steken, dient opgemerkt te worden dat, hoe betreurenswaardig ook, deze feiten zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context situeren, namelijk toen hij zich nog als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije bevond (NPO vader, p. 5). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites beoordeeld te worden.

Verzoekende partij maakt daarnaast ook nog gewag van enkele incidenten waarbij zij en haar familieleden als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije het slachtoffer zijn geworden van intimidatie en interpersoonlijk conflict: zij werd lastiggevallen door enkele mannen waarbij haar vader tussenbeide kwam en deze mannen hem aan zijn hand verwondden met een mes (NPO, p. 8), zij zou op de bus door een dronken man ongepast aangeraakt zijn en zij, haar zus en haar mama zouden achtervolgd geweest zijn toen zij hun paspoorten gingen afhalen (NPO, p. 9). Vooreerst moet worden opgemerkt dat deze losse incidenten niet kunnen worden aangemerkt als een systematische situatie van onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat verzoekende partij en haar gezin naar aanleiding van haar ervaringen louter beperkte pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard de nodige stappen zet. Haar vader ging enkel naar de Bulgaarse politie toen hij met een mes werd verwond (NPO, p. 9-10 en NPO vader, p. 9). Deze wilde hem niet helpen omdat hij geen Bulgaars sprak en geen tolk bij had (NPO vader, p. 8). Hij ondernam echter geen pogingen om iemand te zoeken met kennis

van het Bulgaars en het Arabisch om als tolk te fungeren (NPO vader, p. 9). Bij de andere vernoemde incidenten ondernamen verzoekende partij of haar gezinsleden geen poging om beroep te doen op de autoriteiten voor bescherming (NPO, p. 9-10 en NPO vader, p. 9). Het spreekt voor zich dat zij geen bescherming kan krijgen als zij daar niet om vraagt.

Het loutere feit dat er in Bulgarije sprake is van racisme en discriminatie zoals verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Bovendien komt verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder dan te stellen dat mensen vreemd keken naar haar en dat zij daardoor racisme ervaarde (NPO, p. 7 en 9). Dit is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie en verschillende arresten wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

8. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De zaken met rolnrs 16, 17 en 18 worden tezamen opgeroepen voor wat de algemene situatie in het land van erkenning betreft.

VzP’n verwijzen naar de door hen neergelegde algemene informatie betreffende Bulgarije. De kamervoorzitter wijst er evenwel op dat er bij AN, naast een AN met algemene informatie over Bulgarije, ook algemene informatie betreffende Griekenland werd neergelegd. VzP’n doen dan ook afstand van de AN met de algemene informatie over Griekenland.

VzP stelt 3 maal (fysiek) lastig gevallen te zijn en ook gediscrimineerd omwille van haar hoofddoek. Bij een beschermende tussenkomst van de vader werd deze gewond aan de hand. Recht op medische verzorging had hij niet gezien hij in het zwart werkt.

Ze wilden klacht neerleggen bij de politie maar werden er afgewimpeld, ze konden niet terecht bij de autoriteiten.

Gezien het onveilige klimaat hebben zij, haar moeder en haar zus (supra rolnr. 17) het psychologisch erg moeilijk en sluiten zij zich af van de buitenwereld, ze voelden zich enkel nog ok in een vrouwenhuis en VzP verwijst naar een ter zitting via AN neergelegd medisch attest.”

4.2. Op 22 augustus 2025, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer, getiteld: *“Aanvullende nota teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen Griekenland Palestina”*. Deze nota bevat informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, en voorts argumentatie betreffende de analyse tegenover het land van herkomst en situatie in Palestina / Gaza, alle elementen die hier irrelevant zijn gelet op de internationale bescherming die verzoekende partij in Bulgarije geniet (*infra*).

Ter zitting er expliciet op gewezen dat er naast de eerder voor datum van de beschikking neergelegde aanvullende nota met algemene informatie over Bulgarije -door beide partijen neergelegd naar aanleiding van het verzoek van de Raad bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije, informatie waarmee in de beschikking rekening wordt gehouden (zie punt 3 beschikking)-, ook algemene informatie betreffende Griekenland werd neergelegd, stelt verzoekende partij afstand te doen van die aanvullende nota (van 22 augustus 2025) met algemene informatie over Griekenland.

Ter zitting zelf legt verzoekende partij nog een aanvullende nota neer met enkele medische stukken. De nota zelf bevat niet enige toelichting.

4.3. Verzoekende partij geniet internationale bescherming in Bulgarije. Ze verkreeg er de subsidiaire beschermingsstatus, net zoals haar gezinsleden. Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, toont verzoekende partij niet aan dat ze die bescherming heden niet meer geniet.

4.4. Wat de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije betreft, wordt verwezen naar punt 3 van de beschikking van 17 juni 2025, waarbij wordt vastgesteld dat uit de beschikbare informatie door beide partijen aangebracht niet kan worden afgeleid dat de situatie van personen die in Bulgarije internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. Bij gebrek aan recentere, laat staan andersluidende informatie blijft dit gehandhaafd.

4.5. Wat haar eigen persoonlijke situatie betreft, laat verzoekende partij ter zitting geheel na concrete en objectieve elementen bij te brengen die afbreuk doen aan hetgeen eerder in de beschikking inzake haar individuele situatie alsook die van haar gezinsleden wordt vastgesteld.

Wat betreft het ter zitting neergelegd medisch stuk van 20 januari 2025, laat verzoekende partij geheel na toe te lichten waarom zij dit neerlegt en wat zij hiermee (dus) wenst aan te tonen. Verzoekende partij kan het niet aan de Raad overlaten om hieruit enig bewijs en/of verweer/antwoord op de beschikking te distilleren. Zij

betreft het niet in het minst op de grond van de beschikking van 17 juni 2025, die zij bovendien meer in het algemeen en algeheel ongemoeid laat.

Uit het betreffend medisch stuk inzake een radiologisch onderzoek van verzoekende partij blijkt hoe dan ook louter dat verzoekende partij zulk onderzoek van haar borsten liet uitvoeren en dat er niets verdachts, noch een lymfekliervergroting werd vastgesteld, maar wel goedaardige borsttumoren en dat er een echografie binnen het half jaar werd geadviseerd. Enig recenter stuk in die zin dan dat van 20 januari 2025 wordt evenwel niet neergelegd.

Het stuk toont dan ook geenszins enige bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij in het licht van de al ruim aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie aan en is derhalve niet van aard een ander licht te werpen op hetgeen desbetreffend eerder in de beschikking werd vastgesteld, met name in punt 5. Verzoekende partij toont (met het medisch stuk) niet aan dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoekende partij ter zitting wijst op incidenten met geweld en racisme die zij en haar gezinsleden in Bulgarije ervaarden, zij opmerkt dat haar vader geen recht had op medische verzorging aangezien hij in het zwart werkte, stelt dat zij klacht wilden neerleggen maar afgewimpeld werden door de autoriteiten bij wie ze niet terecht konden en opwerpt dat de vrouwen in hun gezin, met name zijzelf en haar zus en hun moeder het psychologisch erg moeilijk hadden en zich enkel nog ok voelden in een vrouwenhuis, betreft dit nagenoeg louter een herhaling van elementen die zij al eerder bijbracht en waarop in de beschikking concreet wordt ingegaan, zonder dat verzoekende partij echter ingaat op de concrete bevindingen (hierover) in de beschikking.

Met betrekking tot de geweldincidenten en het racisme en de discriminatie, verwijst de Raad naar hetgeen hierover in de beschikking in punt 6 wordt opgemerkt. Bij gebrek aan enige repliek hiertegen vanwege verzoekende partij, blijven die vaststellingen overeind.

Voorts beweert verzoekende partij weliswaar, doch toont zij niet concreet aan dat haar vader, en meer algemeen hun gezin als statushouders geen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg in Bulgarije. Waar verzoekende partij haar vader in dit verband eerder verklaarde dat zij geen toegang zouden hebben gehad tot de gezondheidszorg omdat zij geen ziekteverzekering hadden en de taal niet spraken, wordt op generlei wijze aangetoond dat zij mits het zetten van de vereiste stappen geen toegang zouden hebben tot medische zorgen in Bulgarije. Dat hen dit om redenen buiten hun wil, laat staan intentioneel zou worden geweigerd, blijkt nergens uit, net zoals niet wordt aangetoond dat zij dit ergens bij de Bulgaarse autoriteiten officieel zou(den) hebben trachten aan te kaarten. In dit verband wordt herhaald en benadrukt dat het verzoekende partij toekomt om de middelen die het recht en haar status in Bulgarije bieden om de rechten en voordelen voortvloeiende uit haar status te laten gelden, afdoende te benutten en uit te putten, wat zij allerminst aantoonbaar te hebben gedaan.

In het licht van het voorgaande wordt bovendien opnieuw gewezen op het gebrek aan inspanningen van het gezin van verzoekende partij om de Bulgaarse taal te leren, en ruimer de beperkte pogingen om zich als statushouders in Bulgarije te integreren. Die concrete bevindingen van de beschikking (in punt 7, waar dit punt 7 een 1^e maal voorkomt) blijven bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek onverminderd gehandhaafd.

Dat verzoekende partij en haar gezin niet terecht konden bij de autoriteiten na de incidenten van geweld en racisme, maar deze hen afwimpelden, strookt niet met hetgeen in de beschikking op basis van de verklaringen van verzoekende partij haar vader wordt vastgesteld. Hiervoor wordt verwezen naar het gebrek aan pogingen van verzoekende partij om zich naar de Bulgaarse politie te geven met iemand die de Bulgaarse taal enigszins machtig is alsook wat Arabisch. Bovendien ging blijkens diens verklaringen de vader van verzoekende partij slechts eenmalig en maar voor 1 van de verschillende incidenten naar de Bulgaarse politie. Zij deden voor het overige geen beroep op de Bulgaarse autoriteiten. Ze tonen dan ook allerminst aan de mogelijkheden hiertoe afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput.

Dat verzoekende partij en haar moeder en zus het psychologisch erg moeilijk hadden en zij zich afsloten, kan worden aangenomen, doch het neemt niet weg dat zij toegang hadden tot een plek waar zij konden verblijven en zich veilig voelden, met name een (opvang)huis waarvan de vader van verzoekende partij de huur betaalde, waarnaast hij ook nog huur betaalde voor een caravan op zijn werkplaats, hetgeen de financiële middelen van het gezin aantoonbaar. Zij hadden aldus in Bulgarije onderdak en middelen om in hun levensbehoeften te voorzien. Het tegendeel wordt niet beweerd, laat staan aangetoond.

Nergens blijkt uit dat verzoekende partij haar situatie, en die van haar gezin, in Bulgarije een was van of dat bij een terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt zoals geduid door het Hof van Justitie in de al aangehaalde relevante rechtspraak, met name een situatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoekende partij toont het tegendeel niet *in concreto* aan.

4.6. Ten overvloede wordt met betrekking tot de aanvullende nota van 22 augustus 2025, waarvan verzoekende partij ter zitting stelt afstand te doen wanneer zij er expliciet op werd gewezen dat het informatie bevat over Griekenland, terwijl zijzelf begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije is, nog op het volgende gewezen:

Wat betreft onderdeel “2. *Betreffende de analyse tegenover het land van herkomst*”, beklemtoont de Raad dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming in België door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij bij voormelde beschikking werd vastgesteld dat zij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die de Bulgaarse autoriteiten haar hebben toegekend en zij dus niet aantoonde dat onterecht toepassing werd gemaakt door het CGVS van voormelde wetsbepaling (waarbij haar beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard), en dat er derhalve geen reden is om het beschermingsverzoek in België ten gronde ten aanzien van het land van herkomst/land van gewoonlijk verblijf te beoordelen. Om die reden is de verwijzing in de ter zitting neergelegde aanvullende nota naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak C – 735/22 QY tegen Bondsrepubliek Duitsland niet dienstig. *In casu* ligt geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor. Er is hier geen verder onderzoek nodig. Die argumentatie in de ter zitting neergelegde aanvullende nota is aldus niet dienstig.

De argumentatie in onderdeel “3.1. *SITUATIE IN PALESTINA*” in de aanvullende nota, is evenmin dienstig maar daarentegen totaal irrelevant. Verzoekende partij en haar gezinsleden zijn immers Syrische onderdanen. Elke verwijzing naar de situatie in Palestina is dan ook volstrekt overbodige bladvulling in de nota. Er wordt niet ingezien en verzoekende partij licht niet in het minst toe waarom over Palestina in de aanvullende nota wordt geargumenteed.

Om diezelfde reden is ook het bij diezelfde aanvullende nota gevoegde bericht/advies van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven geenszins dienstig hier. Het doet allerminst ter zake.

5. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS